

Gledališče

Katarina Morano, Ziga Divjak:

Sedem dni

režija Ziga Divjak

Mestno gledališče ljubljansko

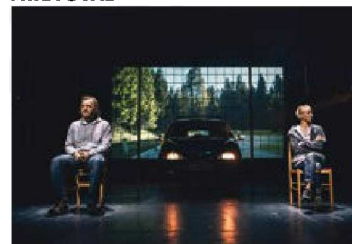
Mestno gledališče ljubljansko

je začelo sezono z angažiranim delom, avtorskim besedilom preverjene dvojice Katarine Morano in Ziga Divjaka. *Sedem dni* predstavlja sedem zgodb, ki se prepletajo v enem mestu. Po tej enačbi se med občinstvom skoraj vsak lahko identificira z vsaj eno od prikazanih situacij. V vseh je mogoče zaznati nezadovoljstvo s situacijo, nestalne delovne razmere in oblike dela, selitev v tujino in zgroženost nad visokimi cenami, ki se še naprej dvigajo, in na neki točki se ti zdi 1,60 evra za v najboljšem primeru solidno kavo v zakotnem lokalju sprejemljiva cena. Enako velja za stanovanja. Če je še pred nekaj leti 300 evrov brez vključenih stroškov veljalo za rahlo nadpovprečno drago garsonjero, zdaj za takšno vsoto v Ljubljani lahko kvečjemu šotoriš ali si deliš sobo za obvoznico. Spoznamo mlad par, na začetku nosečnosti, s prekarnimi zaposlitvami, ki neuspešno išče stanovanje. Eno sta skoraj že dobila, ampak je lastnica oziroma lastnikova hči, če sem natančna, stanovanje raje oddala nekomu brez otrok, ki ga bo lahko izselila, kadar bo hotela. Dlje ko iščeta stanovanje, manj volje do življenja imata. Sproti tudi spuščata standarde, kar se zgodi skoraj vsakemu ujetniku kapitalizma. Če si na začetku še želita živeti blizu mesta (kar ni luksuz, ampak edina logična odločitev, ker s slovenskim javnim prevozom človek ne pride daleč, hitro pa sploh nikamor) in ne spati v kuhinji, pa tudi otroku bi privoščila lastno sobo, hitro ugotovita, da to ni mogoče. Da tovrstna stanovanja stanejo toliko, kolikor znaša povprečna plača, ne glede na lokacijo. Da v Tacnu in Bizoviku ni nič ceneje, lepše pa tudi ne. In stanovanjska problematika ne zadeva samo mladih, ki v zlatih časih Jazbinškovega ministrotanja nismo bili polnoletni in kreditno sposobni. Del tega so tudi starejši,

ki ne morejo več skrbeti zase. Kam pa naj grede oni? V dom upokojencev, ki si ga marsikdo ne more privoščiti, in veliko jih zaradi zelo dolgih čakalnih vrst sploh ne dočaka vselitve? Kaj pa tisti, ki varčujejo za stanovanje in jim delodajalec brez obvestila prekine delovno razmerje? Kaj narediš, ko se zgodi čudež, ko najdeš bodoči dom, kjer lahko živi vsa družina, in potem izveš, da si ga ne moreš več privoščiti? Da selitev v bližino delovnega mesta ni nujna, ni smiselna, ker tebe na tem delovnem mestu več ni? In kako to dopoveš sistemu? Kako mu poveš, da dela napake, ki jih nihče ne zna popraviti? Ko izgubiš projekte, ker nisi oddal produkta pravočasno, in potrebuješ nov projekt, da nekako plačaš svoje impulzivne nakupe, ki jih anksiozen sodobni človek pač opravlja, in potem potrebuješ dopust, ker si utrujen, ampak v resnici bi rad samo spal, in potem ugotoviš, da nimaš prijateljev, ker zadnjih deset let samo delaš in ne moreš na rojstne dneve, počitnice in na kavo, in potem tako vedno znova vsak dan ... Ko si dovolj obupan, se malo napiješ in je žal tvoj edini stik s sistemom uboga študentka v strežbi, ki bo v nekem drugem lokalju tudi plačala pregrešnih 1,60 evra za kavo z mlekom in 2,80 evra za mlačno pivo, ampak ti pač kričiš nanjo, ker so cene tako visoke, in potem se ji moraš naslednji dan opravičiti, in še slaba vest te žre, ker veš, da ni ona sestavila cenika. In potem vse življenje delaš, dober si v tem, kar delaš, ampak potem se zgodi, ne veš točno, kaj, in zapreti moraš svoj espe, in na stara leta igraš kravo pred najbližjim supermarketom. Uprizoritev se začne s prihodom igralcev na prazen oder, vsak prinese s seboj napitek in stol, kar daje občutek, da prihajajo na pogovor, na neki neformalni dogodek, morda celo skupinsko terapijo. Hkrati gledalcu dovoljuje vstop v intimo karakterjev,

zaupniško razmerje med fiktivnimi liki, ki sicer niso zares fiktivni, in javnostjo, torej občinstvom. Omnibus sedmih zgodb, ki se dogajajo v vsakem večjem mestu na svetu, preigravajo člani igralskega ansambla MGL Ajda Smrekar, Mojca Funkl, Matej Puc, Jette Ostan Vejrup, Lotos Vincenc Šparovec in Iztok Drabik Jug kot gost. Spretno se vživijo v dane situacije in preigrajo večje in manjše žrtve sistema, včasih kot kolektiv in včasih kot posamezniki. Kostumografija Tine Pavlovič je jasna in preprosta, nakazuje na starost in družbeni sloj posameznega lika. Scenografija, ki jo podpisuje Barbara Kapelj, je mestoma preveč podčrtana, kar je še posebej moteče šesti dan, ko se družina z avtomobilom vozi na izlet. Čeprav to v besedilu večkrat opišeta in sedita vsak na svojem stolu, se na platnu vrti tudi posnetek premikajoče se ceste (avtor Domen Martinčič), pa še en avtomobil s prižganimi lučmi je postavljen sredi odra. To ne bi bilo toliko moteče, če bi bila scenografija v tem konsistentna, ampak ni. V večini prizorov zadostuje že en kos, na primer delovna miza, kavč ali mikrofon, ki poda vse potrebne informacije, saj je samo besedilo popolnoma povedno in natančno izriše situacije. Z izjemo tega je predstava celovita, z jasno razdelano temo in polnokrvnimi liki, izpostavlja probleme današnjega sveta ter dodaja gledališču angažirano noto.

NIKA ŠVAB

Sedem dni predstavlja sedem zgodb, ki se prepletajo v enem mestu. FOTO PETER GIODANI